

Voda ti na prstech u nohou pomalu vytváří varhánky. Bílá, zkrabatělá kůže mírně brní, chlad z řeky prostupuje až do morku kostí a ten pocit, tenhle moment, přechází v šum listí z okolních stromů. Posloucháš ptáky zvesela třepat zmoklými křídly, slétávají se sem napít, usazují se na některém z větších kamenů, smáčí zobák a zase rychle mizí. Připomínají ti malé hloupé děti, vůbec se nemusí snažit být ničím jiným než sami sebou. Docela jim to závidíš.

Dýcháš zhluboka, natažený na oblázcích na břehu. Dřív sis přál, aby tu někdo ležel s tebou, někdo, koho bys vzal za ruku, kdo by tě chytil za tu tvou a kdo by si s tebou do sluchátek pouštěl hudbu a překryl tak hluk lidí hlasitě si povídajících na dece opodál. Trochu naivně sis myslel, že by ses nemusel starat o nic víc – věci by najednou fungovaly jinak.

Do hlavy se ti vkrade Mariánův obličej.

Do hlavy se ti pořád vkrádá Mariánův obličej.

Neustále visí těsně před tebou, téměř na dosah, stačí jen natáhnout ruku a chytíš leda vzduch. Od doby, co jsi někdy začátkem října musel prolomit tu tichou zábranu vystavěnou z nevyřčených slov, máš neustále před očima jeho hubenou tvář, flek u rtu.

Celé to přitom začalo hloupě, v hodině dějepisu ti dopsala propiska a druhou jsi u sebe neměl. Nedávalo smysl prosit o ni někoho jiného, věděl jsi, co by ti řekli.

Marián si cosi soustředěně čmáral do sešitu, na své pulte lavice měl pohozených snad tucet propisek. Natáhl jsi krk a zvědavě prozkoumal docela ucházející kresbu. Postava ve středu stránky vypadala jako z japonských animáků, kluk posazený na židli s hlavou schovanou v dlaních.

Nejdřív z tebe vypadla slova, teprve pak ti došlo, co vlastně děláš.

„Ty umíš kreslit.“

Zamrkal jsi a snažil se zaostřit na rozmazanou skupinku paneláků za okny. Na skle zůstávaly šmouhy něčích prstů, a stejně jako vytažené žaluzie, také svět venku potahoval nános našedlého prachu z křídý.

Marián ztuhl, otočil k tobě hlavu a nepříjemně dlouho si tě prohlížel, snažil se odhadnout, k čemu se chystáš – mohl bys udělat cokoli, praštit do lavice a dokázat tak, že jsi jako ostatní. Jsi z jejich těsta. Pěsti a krev. Ty ale zůstáváš stejný, neschopný udělat sebemenší pohyb.

Kývl jen trochu, opatrně, a vrátil se zpátky k sešitu.

Znovu tě probral až skřípot křídý. V jiných učebnách měli dávno tabule na fixy, zato u vás pořád nic. Na flekatém povrchu už pomalu nebylo přes vrstvy textu vystupující z minulých hodin nic vidět, Coufalová navíc na tabuli neuměla psát, slova do zeleného povrchu spíš ryla a celou hodinu z toho všem běhal mráz po zádech. Stejně tak dobře mohla do tabule zarýt nehty, i tak by zvládla nudným, monotónním hlasem dovyprávět o svatbě Břetislava s Jitkou. O tom, jak se krásný kníže neovládl a svou budoucí ženu unesl. Na jeho místě sis představoval Filipa, ani on by se neovládl, mohl si dělat, co chtěl.

Trochu ses vzpamatoval a poprosil o tužku. Jednu ledabyle hodil tvým směrem a otočil se ke skice.

O přestávce ses k Mariánovi přisunul blíž a zašeptal jsi: „Je to fakt dobrý.“

Zacukalo mu v koutku. Na druhém listu měl další kresbu: betonový trůn a na něm malý chlapec. Trůn nakreslil nahoře zlomený, dolů nechal sbíhat rýhy, možná spíš zkřivené sluneční

paprsky. Kluk seděl zabalený v dlouhém plášti, svíjel se mu kolem nohou až mimo okraje stránky.

„To je Akira a tohle Shinji,“ vysvětlil Marián a ukázal postupně na kluka usazeného v trůnu, pak na toho na židli.

Ani jedno z těch jmen ti nic neříkalo. Zato k Mariánovi tě to táhlo. Tvář měl napjatou, na nose a mezi obočím se mu kůže poskládala do dvou mělkých rýh. Přestal jsi dávat pozor, až po tobě matikář hodil křídou. Sám na papíře nezvládneš vytvořit nic kloudného. Doma si máma v předsíni vyvěsila obraz velblouda s pěti nohama – nad obrazem by se nejspíš nikdo nepozastavil, kdyby ho nakreslilo malé dítě. Jenže velbloudova pátá noha měla být ocas, a ty jsi už chodil do třetí třídy.

Cestou ze školy ses zastavil na schodech u hotelu Fit a z chodníku sledoval rodiče s dětmi přelézat plot na zahradu opodál stojící školky. Někteří stáli trochu stranou, jiní sbírali po kolena zanoření v trávě a listí do kapes popadané kaštiny. Ještě na prvním stupni bys tu byl s mámou i ty. Společně byste přelezli plot, máma by pomohla nahoru tobě, ty bys ji zase jistil cestou dolů. Házeli byste po sobě hrsti listů, kaštiny by pak doma vykládala na stůl, kapesníkem by je očistila, abys je ráno mohl zanést do sběru.

U vás ve škole se totiž stále něco sbírá. Pomerančová kůra, kaštiny, papír, víčka od PET lahví. Většinou k tomu někdo vymyslí i soutěž, třeba v první třídě mohla vítězná třída, která nasbírala nejvíc papíru, vyhrát zájezd do Prahy. To děda ještě rozvážel nemocniční obědy ve staré avii a cestou zpátky pokaždé vyprosil letáky. Objel kvůli tobě snad celý Přerov, tahal špinavé, modrým špagátem svázané balíčky do kabiny, nasoukal je i mezi prázdné a umatlané várnice. Jednou tě vzal s sebou,

zavřel tě vzadu v nákladním prostoru polepeném plakáty s nahými ženami, zaplněném plastovými přepravkami s jídlem. Seděl jsi v úzké mezeře u stěny, na obličejí přimáčknutý obrázek něčích prsou, a jediné světlo k tobě dopadalo úzkou dírou ve střeše. Přišlo ti, že to tentokrát určitě musíte vyhrát.

Nakonec ale vždycky zvítězila třída, do které chodil Honza, syn zastupitele z městské radnice.

„S tím nic neuděláš. Takhle to holt funguje,“ uklidňovala tě máma, „počkej příště, třeba přijde řada na tebe.“

Na všechna příště, o kterých mluvila, čekáš dodnes; jsou pořád těsně za rohem a tebe by zajímalo, kdy se svého příště dočkáš.

Na Honzu poslední dobou narážíš často právě v okolí dvou hotelů. Je obklopený partou dalších kluků, spolu postávají u garáží nebo dole kousek od vstupu do protiatomového krytu. Kolem nich se převaluje kouř z cigaret a taky prchavý nasládlý zápach. Nic lepšího se tu stejně nedá dělat, není tu kam jít, jsou tu jen prázdná parkoviště, jen tenisové kurty a poloprázdné hospody. Z míst, kudy běžně procházejí lidé, na skupinku není vidět. Pokud si jich náhodou někdo všimne, jen po nich přeletí pohledem a rychle se odvrátí.

Vědět o jejich partě mohl jen ten, kdo se taky ztratil.

Jednou, asi o dva roky nazpět, tě zavolali k sobě. Zajímalo tě, co tak asi dělají, byli větší a dospělejší – seběhl jsi křovím, uklouzl na zvlhlém listí a sjel po stráni až k nim. Z telefonu někomu vyřvával rap, kluci stáli v kroužku, pohupovali se v kolenu do rytmu, hudba hrála tak nahlas, až ze vzduchu vyprchala jakákoliv stopa okolního světa. Zbyly jen rozkládající se igelitky, rozbité sklo a použité kondomy, plechovky od ředidla. Na botě ti přistál něčí chrchel, bál ses mazlavou hmotu setřít. Zvedl jsi hlavu a uviděl jednoho z kluků, stál přímo nad tebou,

na sobě špinavou hnědou mikinu. Otřel si pusou o kraj rukávu, stejnou rukou se poškrábal v rozkroku a pak ti pomohl na nohy.

Nervózně ses rozhlédl kolem.

„Tak co, vole, chceš si s náma zafoukat?“

Honza se hlasitě zasmál. Byl o dost mladší než ostatní, stál trochu stranou a příliš se k jejich partě nehodil. Na sobě měl nové, čisté oblečení, učesané vlasy. V jedné ruce svíral igelitový sáček, zachytil tvůj pohled a rychle ho schoval za záda.

„Kámo, ten vůbec neví, o čem mluvíš.“

„Je nějaký divnej, ne? Kolik mu vůbec je?“

„Však mu dej prvně cígo a uvidíme.“

Někdo ti strčil do ruky cigaretu zrovna ve chvíli, kdy po silnici pár desítek metrů od vás projelo auto. Lekl ses a pustil ji na zem.

„Co blbneš, pičo, tady tě nikdo neuvidí.“ Kluk v hnědé mikině cigaretu zvedl, sfoukl z ní hlínu a dlouze potáhl. Ani na vteřinu z tebe přitom nespustil oči. „Tady můžem dělat úplně, co chcem. Tady je svoboda.“ Naklonil se a vyfoukl ti dým přímo do obličeje. Někdo přepnul písničku, kluk si přehodil kapuci přes hlavu a začal ti do obličeje prskat slova.

Počúvaj, tu sa nikto na nič nehrá.

Sledoval jsi ho mávat rukama, dělal pohyby, jako by chtěl dát pěstí někomu, koho jsi neviděl, ačkoli stál před tebou. Ruce nahoru a ruce dolů a z cigarety přitom odpadával popel. Kolem něj nasládlý pach. Pamatuješ si šedé rozpité okraje jeho zorniček. Popraskané rty. Visel jsi na nich, stál k tobě tak blízko, že sis všiml tenkých nachových žilek ubíhajících kolem nosu, taky znaménka pod levým okem. Mrkl na tebe, potáhl.

A když znovu vyfoukl tvým směrem, zhluboka ses nadechl.

Víš docela jistě, že tam stáli i tehdy cestou ze školy, jenže přes křik dětí je nebylo slyšet. Den za dnem procházíš stejnou trasou a pokaždé tam jsou. Mění se jen barva listí, rez na vratech u bunkru roste, rostou i tmavé skvrny na fasádách okolních domů. Všechno se mění, jen oni ne. I když je nevidíš, cítíš je poblíž. Chtěl ses k nim přidat znovu, pohled toho kluka tě pronásledoval – jako by se na tebe tenkrát někdo podíval úplně poprvé. Znovu tě k sobě ale nezavolali, příště jsi zamířil jejich směrem a jeden z nich si odplivl, druhý něco zakřičel. Předstíral jsi, že jejich nadávky neslyšíš, ale od té doby raději přecházíš na druhou stranu cesty, kde jejich křik splývá se smíchem dětí sbírajících kaštany. Dokud jednou nezačnou rozbíjet věci, okolí o ně nezavádí pohledem.

Mohli by tam klidně stát až do konce světa, pro ně – a stejně tak to platí i o tobě – v něm už stejně nezbylo místo.

Něco ti ale často vrtá hlavou. Pokud je *tohle svoboda*, pokud jsi volný jen, když tě nikdo nevidí, nikdo na tebe nedosáhne, jak víš, že vůbec existuješ? Pokud jsi sám, nemáš ani kam jít, žádné místo, kam by se dalo pohnout, natož pak někoho, o koho by ses jednou opřel.

Dřív bys sám sobě zarytě tvrdil, že přece vidíš všechno. Jenže ses spletl – i ty jsi celou dobu odmítal vidět Mariána. V tvých vzpomínkách stál bokem, splýval s hladinou vody, ani sebevětší vlna ho nevysadila vpřed. Až jsi najednou šlapal po schodech nahoru a měl ho plnou hlavu. Odněkud k tobě doléhal zvuk sanitky, z otevřených oken nejbližšího bytu vyřvávala televize. Představil sis jeho soustředěný výraz, tužkou obkresloval čáru na papíře, svaly v obličeji pevně semknuté.

Následující den vás Koníček nechal poslední půlhodinu v tělocviku hrát vybíjenou. Nechtělo se ti, kluci ze třídy dávali hrozné rány, Filip s Petrem se pokaždé spikli, a nakonec vždycky jeden nebo druhý zvítězil. Přišlo ti zbytečné vůbec se snažit, stačilo jen čekat, než tě někdo dostane.

Nebylo to poprvé, co tě vybili jako prvního. Dokonce i Marián zůstal ve hře o dobrých pět minut déle.

Poraženě ses odšoural k výklenku, kde na sobě ležely žíněnký. Vyšplhal ses až nahoru a z výšky sledoval ostatní. Jeden za druhým odcházeli stranou, daleko od tebe, kde dosedali na lavici podél zdi.

Marián stál jako sloup v rohu tělocvičny a vůbec se nehýbal. Přitom jediné, co je při vybíjené potřeba, je sledovat okolí a ve správný moment uskočit za někoho jiného. To ale Marián nevěděl, soudě podle jeho zmatených pohybů, při každém hlasitějším zvuku sebou škulbl. Když ho Petr konečně trefil do zad, prošel tělocvičnou a vypadal vlastně docela spokojeně, všiml si tě, v koutku mu zacukalo a zamířil tvým směrem, kde se opřel o věž z žíněnek. Nohy ti visely jen kousek od jeho hlavy, těkal jsi pohledem z něj na hru.

Sotva půl metru od vás přistál míč. Filip k němu přiskočil, ani se na vás nepodíval, odrazil se, vzduch prořízl pískot jeho podrážek.

Marián zabořil ruce do kapes, nervózně podupával. Trochu ti to lezlo na nervy. Snažil ses zvuk ignorovat, zaměřit se na pískot, na řev, znovu jsi ale končil u pravidelných úderů nohou o podlahu. Nadechl ses a ticho tě najednou přestalo bavit. „Já vlastně nevím, kdo je Akira. Ani ten druhej.“

Marián k tobě zvedl oči, vypadal zmateně. Pak mu došlo, o čem mluvíš, a celý se rozzářil.

„To sou takový postavy.“

„Aha.“

„Sou to dvě moje nejoblíbenější mangy. Teda hlavně Akira. Evangelion je spíš dobrej seriál, knížky za moc nestojí.“

Moc jsi nerozuměl, o čem mluví. Marián se zamračil, celým tělem se k tobě obrátil a rukou plácl do žíněnky jen několik centimetrů od tvé nohy.

„Ty asi moc nečteš komiksy, co?“

Zavrtěl jsi hlavou.

„A koukáš třeba na anime? Co Mononoke?“

Opatrně ses rozhlédl kolem. Ve hře už zbyli jen poslední tři hráči, třída na ně pořvávala z lavice u stěny, vaším směrem se nikdo nedíval.

„Jo,“ sklopil jsi oči zpátky k Mariánovi, „to znám.“ Zatajíš mu, že jsi film neviděl celý, mámě se nelíbil a donutila tě ho přepnout na něco jiného.

Marián se zatvářil spokojeně. Zapřel se rukama o žíněnky a vyskočil nahoru.

„No tak vidíš, tohle je něco podobnýho. Možná trochu víc horor.“

„Aha.“

Seděl moc blízko. Hlava ti podvědomě vystřelila stranou k ostatním.

„Akira je takovej malej kluk, má – schopnosti. Ale ono to vlastně vůbec není o něm.“

Ani hodina tělocviku nebyla o vás. Filip vyhrál. Zvedl jsi hlavu, zrovna obíhal nadšeně kolečko, rukama mával kolem sebe, zatímco ostatní tleskali. Doběhl, nejdřív se přesvědčil, že k němu Koníček stojí zády, pak přešel ke gymnastické koze.

„Jó, vraž jí ho tam!“ zavřískl Petr, přiskočil ke koze z druhé strany a spolu začali přirážet. „Pořádně jí to nandej, vole.“

To už si jich všiml i Koníček. Zasmál se a hodil po Filipovi míčem. „Dej si radši další kolo.“

Marián se po tobě pobaveně podíval a protočil oči.

Za pár minut jste už oba seděli na stejném místě. Tentokrát ho vybili prvního, a když jsi zamířil k žíněnkám, čekal tam.

„Já tuhle hru nenávidím,“ utrousil, jen co jsi vyskočil za ním.

„Nejdebilnější věc na světě.“

Podobně jako ty se Marián dlaněmi zapíral o okraj, jen přitom kopal nohama, až se celý stoh žíněnek nebezpečně otrásal.

„Ale o kom teda je? Ten komiks.“

Jeho obličej prozrazoval příliš věcí najednou. Málem bys mohl spatřit, jak se pod kůží všechno pere.

„Celý to vypráví o klukovi, co má telekinetický schopnosti a málem zničí svět. Protože ho všichni opustili a on si celý život připadal zbytečně, a najednou dokáže dělat věci, o kterých se ostatním ani nesní. Třeba rozdrť hlavu jednomu grázlovi vlastně jenom tím, že se na něho podívá.“

Mluvil a s jeho slovy k tobě docestovala i vůně aviváže. Oproti zápachu žíněnek, gumových podrážek a tělocvičny ti najednou zas tolik nevadila.

„Aha, ale to asi nebude to děcko, co si nakreslil.“

Uchechl se a ty sis rázem připadal hloupě.

„Ne, to je Tecuo. Akira je dítě, který na začátku toho komiksu vyhodí do vzduchu celý Tokio. Prováděli na něm nějaký pokusy.“

Marián nejspíš poznal tvůj zmatek, zamyslel se a pak dodal: „Můžu ti ty komiksy půjčit, mám je doma, akorát v angličtině.“

„To mi nevádí,“ vyhrkl jsi a narovnal záda. „Mám tátu v Americe, angličtina je můj druhý jazyk.“ To nebyla tak docela pravda,

ve skutečnosti ti přečíst pár stran nedělá problém, většinou slovíček ovšem nerozumíš a jen stěží dokážeš pochopit děj.

„Slyšel sem,“ nakrčil obličej. „O tom mluvíš docela často.“

Zarazilo tě zjištění, že někdo poslouchá, co říkáš.

„Jo, no, a zase Shinji, teda ten druhý, ony obě ty postavy jsou docela stejný, všichni si s nima dělají, co chtějí. Shinji je teda větší outsider, připomíná mi mě.“ Na chvíli zmlkl, změnil si tě pohledem a pak šeptem, jako bys ho snad ani neměl slyšet, dodal: „A taky trochu tebe, ale to budou dost ty vlasy.“

Marián se sehnul, poškrábal se na lýtku a zpod trička mu probleskla kůže. Rychle jsi od něj odtrhl oči a zadíval se do stropu.

„Hrozně mě baví, jak je to drsný a jiný a zároveň děsná sranda. Mám ty postavy fakt rád.“ Tělocvičnou se rozlehl řev, oba jste nadskočili. Nervózně jsi zkontroloval okolí a Marián zatím pokračoval: „Sou opuštěný, a přitom to nejsou oběti, máš z nich prostě jen pocit, že jsou úplně mimo okolní svět a zároveň všichni vlastně trochu trapní. Akira je děcko, jasně, myslím teď spíš ty ostatní. Místo toho, aby jen čekali jak blbečci, až jim něco bouchne pod nos, tak si nakonec nedají nic líbit. Jestli to teda dává smysl.“

Vůbec nic ti nedávalo smysl, nechápal jsi, proč ti tyhle věci vykládá. Otevřel pusou, aby ještě něco dodal, ale do zíněnek v tu chvíli zespol narazil Petr. Uhýbal před míčem a nestačil vybrat zatačku.

Spadl bys, kdyby ses na poslední chvíli nezachytil okraje.

Petr pod vámi vyskočil na nohy a hned zase odběhl pryč. Trochu ses vzpamatoval, zamrkal a zjistil, že máš celou dobu ruku položenou na té Mariánově.

Vyděsil ses a rychle ucukl. Několikrát jsi natáhl, pokrčil prsty, a nakonec ruku schoval do kapsy.

Než ti došlo, co vlastně děláš, bylo už pozdě. Marián sklopil oči k zemi. Místo, kde se dotýkal povrchu zíněnky, ještě drželo tvar. Pamatovalo si dotek, zachovávalo po něm sotva znatelnou stopu.

Zazvonilo. Beze slova ses odšoural do šatny a hlavou ti o překot probíhaly obrazy. Netušíš, jak dlouho ti trvalo převléknout se, zůstal jsi v šatně úplně sám, stál jsi tam s mikinou naruby a zíral do zdi.

Skouzl sis jazyk, polkl.

Později v noci jsi poslouchal mámu převalovat se v posteli a mluvit ze spaní. Nedařilo se ti usnout, v ruce ti brnělo, jak jsi znovu a znovu svíral pěst a představoval si, co by udělali kluci ze třídy, kdyby ti viděli do hlavy. Jejich smích ti ostatně vibroval v uších každou noc. Přetočil ses na bok a na stěně před sebou uviděl Mariánovu tvář.

V pátek ráno o malé přestávce položil na lavici knihu s červenou obálkou a přisunul ji k tobě.

Zrovna jsi držel v ruce sáček se svačinou, rozmotat chleba zabalený v papírovém ubrousku byl téměř nadlidský úkol. Navlhlý ubrousek se nalepil na krajíc, musel jsi ho opatrně odtrhávat po malých kouscích.

„Dík,“ vyhrkl jsi překvapeně. On zatím natáhl ruku a poklepal na obálku.

„Je to první díl. Uvidíš, třeba tě to ani nebude bavit.“

Odložil jsi chleba, vzal knihu opatrně do ruky, prolístoval ji a zastrčil do batohu.

„Pořádně dobrý to je až někdy od půlky.“ Marián se v lavici odsunul a z přihrádky vytáhl sešity. „Ještě mi chybí poslední díl, ale kdybys chtěl, půjčím ti všechno, co už mám.“